

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Baltās rases nedziedātie varoņi

2. daļa

Fritz Julius Kuhn

1958. gada 16. oktobrī Džordžs Linkolns Rokvels pirmo reizi kopš Otrā pasaules kara beigām pacēla svastikas karogu. Savā autobiogrāfijā *This Time the World* (*Šoreiz pasaule*) bijušais ASV Jūras kara flotes komandieris skaidri norāda, ka viņš šo dienu uzskatīja par Amerikas nacionālsociālisma oficiālo sākumu posthitleriskajā ērā. Lai gan komandieris Rokvels noteikti bija slavenākais šīs kustības līderis ASV, viņš nebija pirmais. Bija arī citi, divdesmit, pat trīsdesmit un vairāk gadus pirms viņa. Viņu vārdus, darbus un likteņus gandrīz pilnībā izdzēsa kara katastrofa, kas stājās starp viņu un viņa cīņu. Taču vislabāk atmiņā palikušie pirmskara nacionālsociālisti piederēja parādībai, ko antagonistiski noskaņotā prese neprecīzi raksturoja kā "vācu-amerikāņu Bunds".

Vēl šodien daži amerikāņu un citi nacionālsociālisti, pieminot tās nosaukumu, izjūt apmulsumu. Viņi uzskata, ka

Fritz Julius Kuhn

Bunds bija ļoti slikta kļūda, ko labāk aizmirst, galvenokārt tāpēc, ka tas pilnībā nāca par labu saviem ienaidniekiem, veicinot priekšstatu, ka nacionālsociālisms ir tikai vācu sazvērētība, kuras mērķis ir pārņemt ASV, jo tieši tā tas tika konsekventi attēlots. Taču patiesība, kā to atklāja grāmatas *The Nazi Movement in the United States* autors ebrejs, bija pavisam cita. Lai gan dabiski naidīgi noskaņots pret savu tēmu, Sandars Daimonds tomēr sniedz ticamu priekšstatu par Bundu, kas lielā mērā (un pārsteidzoši) nav iekrāsots ar standarta invazīcijām. Šī ir vienīgā pieejamā šīs pretrunīgi vērtētās organizācijas īstā vēsture. Tomēr tā ir vismaz adekvāts stāsts par svarīgu mūsu kustības mantojuma daļu.

Ne viens vien biedrs iebilstu, ka Bunds nemaz nav daļa no mūsu mantojuma, ka tā sekotāji nav nekas vairāk kā tuvredzīgi teitoņu nacionālisti, kas vārdu "ariju" uzskata tikai par sinonīmu vārdam "vācietis". Citiem vārdiem sakot, viņiem nerūpēja pasaules mēroga baltās rases vienotība, ko Rokvels saskatīja nacionālsociālismā, un viņi centās tikai organizēt vācu kopienas ASV. Šāda interpretācija ir minimāli precīza, kā liecina Diamonda ticamais pētījums. Interesanti, ka vairāk nekā četras desmitgades pēc notikumiem, par kuriem viņš raksta, izlaist grāmatu viņu pamudināja baltās varas atdzimšana 20. gadsimta 70. gadu vidū, kuras centrā bija Vidējie Rietumi kopumā un Čikāga konkrēti, lai gan nebūt ne tikai. Patiesībā neminot šo mūsdienu cīņu, Daimonds gribēja parādīt, ka pastāv paralēles ar Bundu. Iespējams, viņam bija taisnība. Neatkarīgi no tā, vai mēs varam vai nevaram to pieņemt kā tīru nacionālsociālistu organizāciju, Bunds ir neatņemama mūsu vēsturiskās, ja ne gluži ideoloģiskās līnijas sastāvdaļa, patīk tas vai nē, jo to nav pilnībā aizmirsuši daudzi amerikāņi, kas dzīvoja 30. gadu beigās un 40. gadu sākumā. Turklāt patiesība nav tik briesmīga, kā daži biedri varētu paredzēt.

Teitoņi un draugi

Amerikāņu-vācu Tautu federācija, kas ir tās īstais nosaukums, nebija pirmā nacionālsociālisma izpausme Amerikas Savienotajās Valstīs. Jau 1923. gada martā (veselus astoņus mēnešus pirms Minhēnes puča) no kādas dzīvojamās mājas Čikāgas ziemeļu pusē Amerikā pirmo reizi plīvoja svastikas karogs. To bija pacēlušī daži vīrieši, lielākoties imigranti no pēckara Vācijas bada apstākļiem, kas bija apvienojušies Teutonia klubā. Viņu skaits, iespējams, nepārsniedza duci biedru, un viņu mērķis bija dalīties kopīgā mīlestībā uz nacionālsociālismu, nekas vairāk. Viņu klubs, kā to norādīja tā nosaukums, bija tikai klubs bez politiskiem mērķiem, izņemot nelielu naudas summu vākšanu kā ziedojumus, ko sūtīja Vācijai un Hitlera cīņai.

Pēc 9. novembra neveiksmes Minhenē daži bēgļi no neveiksmīgā puča ieradās Amerikā un pievienojās nelielajai Čikāgas biedru grupai, kas mainīja grupas nosaukumu uz *Teutonia Association*. Līdz brīdim, kad 1933. gada 30. janvārī Hitlers tika ievēlēts par kancleru, *Teutonijas apvienībā* bija 500 brālīgu biedru, galvenokārt Čikāgā, Detroitā un Ņujorkā. Tieši šajā laikā Teutonia biedri guva savu laimīgāko panākumu, kad viņi pierunāja vienu no Čikāgas slavenākajiem restorāniem Red Star Inn īpašnieku Klārka ielā netālu no Ziemeļu avēnijas, lai tas no sava jumta jumta paceltu milzīgu svastikas karogu par godu Fīrera triumfam! Taču šī karoga pacelšana vēstīja arī par ļoti nopietnas problēmas sākumu.

Pēc nacionālsociālistu uzvaras vēlēšanās teitoņi pēkšņi saņēma tūkstošiem lūgumu kļūt par biedriem. Tā kā nebija oficiālas organizācijas, kas varētu apmierināt milzīgo interesentu pieplūdumu, biedrību nācās likvidēt, un tās vietā tika izveidota jauna struktūra, kas bija pielāgota masu biedru uzņemšanai: *Jaunās Vācijas draugi*. Neraugoties uz tās pieaugošo lielumu, F.O.N.G., kā to parasti sauca, palika brālīga vācu izcelsmes amerikāņu institūcija, kas piknikos un alus darītavās dziedāja slavas dziesmas par Ādolfu Hitleru. Tomēr tās nevainīgajam raksturam nebija lemts ilgi saglabāties.

Aprīļa sākumā Amerikas Ebreju kongress un B'nai B'rith uzsāka visas valsts mēroga boikotu visiem vācu veikaliem Amerikas Savienotajās Valstīs, pat ja to īpašnieki jau paaudzēm ilgi bija amerikāņi. Ebreji pieprasīja: "Nepērciet vācu preces!". Pēkšņi delikatešu, mūzikas veikaliem vai rotaļlietu veikaliem, kas bija Amerikas lielpilsētu sastāvdaļa, tika izsisti logi, pircēji tika apsaukti par "fašistiem!" un to īpašniekiem draudēja ar vardarbību, kas dažkārt materializējās pret nelaimīgo veikala īpašnieku.

Tajā vasarā ebreji un viņu pagānu laji sarīkoja milzīgu mediju pasākumu, kad viņi izīrēja un piepildīja Ņujorkas Madison Square Garden. Tajā notika izspēlēta tiesas prāva, kurā Ādolfs Hitlers un viņa sekotāji tika apsūdzēti "noziegumos pret cilvēci". Ebreji, kuriem bija bagātīgi atspoguļoti presē, visos lielākajos radio tīklos un Holivudas kinohronikās, emocionāli stāstīja par masu slepkavībām un iznīcināšanas nometnēm; viņi nekontrolētos naida spļaušanas paroksismos ripinājās pa grīdu un pārplēsa savas drēbes vislabākajā Vecās Derības stilā - un tas viss notika jau vairākus gadus pirms it kā "galīgā atrisinājuma" sākšanas. Tas, protams, bija tikai iesildīšanās pirms augstākā ebreju atriebības akta - pēckara Nirnbergas procesa. Ar savu talmudisko apsēstību ar "likumu" nevienu nepārsteidza ne notiesājošais spriedums Hitleram in absentia (tā pati frāze, kas tika atkārtoti lietota

Nirnbergā un joprojām ir aktuāla, kad ebreji uzrāda kādu astoņdesmitgadnieku, kas apsūdzēts par nacionālsociālistisko pagātni), ne arī paredzamais nāvessods, ko ebreju sapulce ar neprātīgu sajūsmu sagaidīja kā Purim ainu. Tas, ka šie histēriskie procesi notika pēc tam, kad Hitlers bija pie varas tikai dažus mēnešus un vairāk nekā desmit gadus pirms viltus "holokausta" sākuma, arī nebija nekāds pārsteigums ikvienam, kas pārzina ebrejus. Patiesībā atriebības paraugprāva bija viņu oficiālais kara pieteikums nacionālsociālistiskajai Vācijai. Viņi publiski apsollīja, ka savilks visas finansiālās auklas, lai ekonomiski sagrautu šo nepakļāvīgo valsti.

Ebreji izsludina karu

Naida procesa galvenais organizators un pretvācu boikota pārstāvis precīzi raksturoja, ko darīja ebreji. *Pasaules Ebreju ekonomiskās federācijas* prezidents Samuels Untermeijers (Samuel Untermyer), kas tika pārraidīts Ņujorkas lielākajā radiostacijā (WABC) un nākamajā dienā (1933. gada 7. augustā) publicēts laikrakstā *The New York Times*, sacīja: "Un tā vēsture atkārtosies, bet tas nav iemesls, lai mēs pieļautu, ka kādreiz varenā tauta atgriežas tumsas laikmetā, vai lai neglābtu šīs 600 000 dvēseles (ebrejus) no elles mokām, jo mēs varam rīkoties ar mūsu kristīgo draugu palīdzību, ja mums ir griba rīkoties. Ikvienam no jums, gan ebrejiem, gan pagāniem, kas vēl nav iesaistīties šajā svētajā karā (autora kursīvs), vajadzētu to darīt tagad un šeit. Nepietiek ar to, ka jūs nepērkat Vācijā ražotas preces. Jums ir jāatsakās sadarboties ar jebkuru tirgotāju vai veikala īpašnieku, kas pārdod Vācijā ražotas preces vai kas aizstāv vācu kuģus vai kuģniecību. Tas, ko mēs ierosinām un ko mēs jau esam tālu pārvirzījušies uz priekšu, ir īstenot tīri aizsardzības ekonomisko boikotu, kas grautu Hitlera režīmu un atvestu Vācijas tautu pie prāta, sagraujot tās eksporta tirdzniecību, no kuras ir atkarīga tās eksistence. Nobeigumā ļaujiet man vēlreiz pateikties jums par šo iepriecinošo uzņemšanu un apliecināt, ka ar jūsu un mūsu miljonu draugu, kas nav ebreji, atbalstu (aut. slīpraksts) mēs iedzīsim pēdējo naglu fanātisma un fanātisma zārkā!"

Untermeijera nāves un iznīcināšanas sprediķu naidīgais tonis ir acīmredzams pat drukātā tekstā, un tas nav izskaidrojams ar viņa uzbudināto, augsto, deguna balsi. Tik agitējot par Vācijas bojāeju tik agrīnā stadijā, viņš aktīvi pildīja *Sionas mācīto vecājo protokolus*, kuros teikts: "Mums jābūt tādā stāvoklī, lai uz katru opozīcijas aktu atbildētu ar karu ar tās valsts kaimiņiem (Untermeijera "draugiem, kas nav ebreji"), kas uzdrošinās mums pretoties" (VII protokola 3. punkts). Kad ekonomiskā agresija galu galā pārvērtās militārā agresijā, kā tas vienmēr ir noticis, Untermeijera 1933. gada deklarācija pasaules ebreju vārdā netika aizmirsta. Pa-

saules ebreju kongresa Lielbritānijas nodaļas vadītājs Mauris L. Perlceigs (Maurice L. Perlzweig) priecājās: "*Pasaules ebreju kongress* jau septiņus gadus ir karā ar Vāciju!". (*Toronto Evening Telegraph*, 1940. gada 26. februāris) Viņam piekrita Džefrijs Manders (Geoffrey Mander) Londonas laikrakstā *Jewish Standard* 1941. gada 17. aprīlī, sakot: "Ebreju lieta visā pasaulē ir lieta, par kuru cīnās Lielbritānija un tās sabiedrotie." Ņujorkas laikraksts *Jewish Mirror* 1942. gada oktobrī citēja Ludvigu Lūisonu (Ludwig Lewisohn), vienu no ietekmīgākajiem cilvēkiem pasaulē, kurš bija *Amerikas Sionistu organizācijas* varas pārstāvis: "Ebreju tauta ir šā kara būtības simbols. Neviens cits. Nekas cits. Tā ir visa šī jautājuma alfa un omega, sākums un beigas! "

Amerikāņu vētras karaspēka izveide

Tā kā amerikāņu varasiestādes, gluži dabiski, nevēlējās aizsargāt vācu izcelsmes uzņēmējus no ebrejiem, F.O.N.G. organizatori vērsās pēc palīdzības, izveidojot brīvprātīgo apsardzes dienestu, uniformētus vīrus, kas sargāja apdraudētos uzņēmumus un izplatīja brošūras, kurās skaidroja dilemmu no vācu izcelsmes amerikāņu perspektīvas. Tā aktīvisti, pazīstami kā O.D. ("Ordnungs Dienst" jeb "Kārtības dienests"), spēlēja nozīmīgu lomu, glābjot mazos amerikāņu uzņēmumus no sabrukuma depresijas laikā, vienlaikus aizsargājot dzīvību un veselību no ebreju ielu terorisma.

Atlantijas okeāna otrā pusē Berlīnes līderi nebija vienaldzīgi par notikumiem ASV. Ebreju rīcība tur bija paredzama, un viņu kontrole pār lielāko daļu sabiedrības informēšanas līdzekļu arī tika novērtēta. Veco N.S.D.A.P.-A.O., partijas biroju, kas bija īpaši izveidots saziņai starp nacionālsociālistiem dzimtenē un ārzemēs, vadīja Ernsts Bole. Viņš dzimis Anglijā, jaunību pavadīja Dienvidāfrikā, bet 1923. gadā devās uz Berlīnes Universitāti, lai iegūtu tirdzniecības bakalaura grādu. Iedvesmoties no dramatiskajiem tā novembra notikumiem, viņš pievienojās topošajai Hitlera kustībai un strauji kāpa pa karjeras kāpnēm, lai kļūtu par Ārlietu ministrijas valsts sekretāru, arī pateicoties plašajai personiskajai pieredzei ārpus Eiropas, īpaši ar angļiski runājošām valstīm. Apzinoties, ka jebkādas viņa biroja paziņojumus par ebreju boikota patieso būtību vai nu noliegs Amerikas ebreju ziņu mediji, vai arī tie tiks sagrozīti, lai kalpotu pretvācu mērķiem, Bole nosūtīja brošūras, grāmatas un filmas F.O.N.G. Tās organizatori šos materiālus darīja pieejamus kā patiesu pretargumentu Untermeijera un viņam līdzīgo košeristu vadītājam ļaunprātīgajai sabiedrisko attiecību kampaņai.

Bole vēlējās ievērojami palielināt informācijas sūtījumu apjomu. Taču viņš vēlējās, lai šādus materiālus izplatītu vietējās amerikāņu grupas. Kamēr viņa literatūra un filmas tiktu izdotas tikai ar vācu kopienas starpniecību, amerikāņi loģiski pieņemt, ka tās nav nekas vairāk kā "nacistu propaganda", un noraidītu tās kā neobjektīvu svešas varas viedokli. Viņš vēlējās parādīt jaunās Vācijas labvēlību un draudzību pret Ameriku. Jāteic, ka tajā laikā darbojās pašmāju nacionālsociālistu organizācija - *Sudraba krekla leģions*. Taču tās līderis Viljams Dūdlijs Pellijs, kuru jau bija rūpīgi pārbaudījusi FIB un Kongresa izmeklēšanas komitejas, izvēlējās izplatīt tikai ierobežotu daudzumu Berlina materiālu, jo viņam nebija nodoma pamatot savu ienaidnieku apsūdzību, ka Sudraba kreklis ir citas valdības aģenti.

Kamēr Bole centās padarīt Trešā reiha nostāju pieņemamu amerikāņu tautai, F.O.N.G. līderi tiecās pretējā virzienā. Viņu centieni bija vairāk vērsti uz ASV vāciski runājošo kopienu organizēšanu, lai visus Amerikā dzīvojošos vāciešus padarītu par Tēvzemes daļu, tikai otršķirīgi ņemot vērā pārējos iedzīvotājus. Rezultāti bija paredzami. Vācieši Amerikā, tāpat kā visi imigranti, saglabāja sentimentālas un kultūras saites ar dzimto zemi, bet visā pārējā viņi vispirms bija kļuvuši par amerikāņiem, un viņiem nepatika jebkādi mēģinājumi viņus politizēt no personu puses, kurus viņi tagad uzskatīja par svešzemniekiem. "Būtībā vācu imigranti un viņu pēcteči bija kļuvuši par amerikāņiem un vēlējās palikt amerikāņi." Viņi bija neapmierināti, ka viņu uzticību pieņemtajai valstij kompromitē F.O.N.G. līdzpilsoņi.

Lielākā daļa nevācu izcelsmes amerikāņu sāka uzskatīt nacionālsociālismu tikai par vēl vienu komunisma versiju, par sazvērestību, lai pārņemtu varu; Staļins izmantoja strādniekus, Hitlers - vācu izcelsmes amerikāņus; tā bija vienīgā atšķirība, ko viņi saprata. Nobijies un sašutis par nelabvēlīgo viedokļu maiņu, Bole lika F.O.N.G. direktoriem izraidīt visus Vācijas pilsoņus, krasi samazināja materiālu sūtījumus uz ASV un nāca klajā ar slaveno publisko paziņojumu:

"Nacionālsociālisms nav paredzēts eksportam." "*Jaunās Vācijas draugi*" bija nodarījuši lielu kaitējumu šīs valsts reputācijai Amerikā, jo spēlēja tās ebreju ienaidnieka rokās, un Bole cerēja, ka viņi drīz vien atteiksies. Patiesi, kad viņu centieni sāka apsīkt un starp vadītājiem izcēlās nesaskaņas, F.O.N.G. dienas bija saskaitītas. Taču amerikāņu nacionālsociālisms cieta.

Amerikāņi un Trešais reihs - abpusēja mīlas dēka

Par laimi, ASV attiecības ar Vāciju tā rezultātā krasi uzlabojās, protams, ne valdības līmenī, bet 30. gadu vidū strauji pieauga amerikāņu tūrisms Vācijā. Kā atzīst Diamond, "Trešo reihu pārpludināja apmeklētāji. Tā bija Vācijas olimpisko spēļu vasara. Pansijas un viesnīcas bija pilnas, un ārzemnieki apbrīvoja tikko uzbūvēto autobahnu un valdības ēkas galvaspilsētā. Daudzi atgriezās mājās ar pārliecību, ka nacionālsociālisma gars nav tikai propagandas radīts." Viņš min "amerikāņu tūristu plūsmu, kas apmeklēja Vāciju. Amerikāņi bija labi pazīstami Reinzemē, 1936. gada olimpiskajās spēlēs Berlīnē vai apmeklējot slavenās viduslaiku mūrētās pilsētas Noerdingenu vai Rēteborgu pie Tauberes. Olimpiskās spēles beidzās 16. augustā. Lai gan daudzi ārzemju viesi pameta Vāciju, tikpat liels skaits palika un bija ieplānojuši apmeklēt partijas dienas (Reichsparteitag der Ehre jeb "Reiha partijas goda diena"), kas sākās 8. septembrī." Un atšķirībā no Padomju Savienības dzelzs priekšvara politikas pret saviem pilsoņiem "vācieši lielā skaitā apmeklēja arī Amerikas Savienotās Valstis". Acīmredzot Hitleram nebija jāraizējās par pārbēgšanu. Patiesībā viņš aptuveni šajā laikā kādā vakariņu sarunā bija nejauši pieminējis: "Ikviens, kurš vēlas pamest Vāciju, lai iet. Es nestāvēšu viņiem ceļā. Ja viņi nav apmierināti ar to, ko mēs cenšamies darīt, viņiem nevajadzētu šeit palikt. Durvis vienmēr ir atvērtas."

Tikko ebrejus boikotēja viņa revolucionārā ekonomiskā politika un reihs bija kļuvis par kultūras magnētu, kas piesaistīja apbrīnotājus no visas pasaules, izmirstošais F.O.N.G. saņēma jaunu elpu, par lielu izbīli Bolei. *Draugi, kurus bija nomocījušas nebeidzamās ķildas, nodeva savu varu organizatoriskajam dinamītam vārdā Fricis Kūns (Fritz Kuhn). Viņš uzsāka darbu, likvidējot F.O.N.G. un aizstājot to ar Amerikadeutscher Volksbund jeb Amerikas-Vācijas Tautu savienību, kas turpmāk bija pazīstama vienkārši kā Bunds. 1936. gada 29. martā 39 gadus vecais Kūns tika ievēlēts par Bundesleiteri (Bundas vadītāju), lai izveidotu "spēcīgu kulta organizāciju". Tālāk Diamond norāda, ka "Frica Kūna laikā Amerikas nacistu Bunds no frakcionētas un neefektīvas grupas kļuva par aktīvas kustības instrumentu. Uzņēmējam Kūnam izdevās pārveidot Bunds no parādu pārpilnas grupas, kas bija atkarīga no nacistiskās Vācijas atbalsta, par pašpieņemamu, naudu pelnīt spējīgu organizāciju", kuras 55 vienības darbojās 7 ASV reģionos. Reģionālās štābu ēkas atradās Losandželosā, Denverā, Dalasā, Čikāgā, Detroitā, Atlantā un Ņujorkā, un praktiski katrā štatā darbojās desmitiem mazāku apakšvienību. Bundu sanāksmēs visā valstī nereti pulcējās desmitiem tūkstošu gaviļejošu sekotāju. Kāds cilvēks varēja izraisīt šādas pārmaiņas?*

Jaunajam Bund Leader ir vārds!

Frics Jūliuss Kūns dzimis 1896. gada 15. maijā Minhenē. Kad sākās Pirmais pasaules karš, viņš bija jauns brīvprātīgais ložmetējnieks Bavārijas kājnieku karaspēkā Rietumu frontē. Pateicoties savai inteliģencei un drosmei, viņš ieguva leitnanta dienesta pakāpi un daudzus apbalvojumus par varonību, tostarp pirmās šķiras Dzelzs krustu. Ķeizara kapitulācija viņa dzimtās pilsētas ielās atraisīja kaujinieciskā komunisma spēkus, un 1921. gadā viņš pievienojās topošajai N.S.D.A.P. organizācijai. Tajā pašā gadā viņš iestājās Minhenes Universitātē, kur studēja ķīmijas inženieriju un izplatīja informāciju saviem studiju biedriem, tostarp Elzai, savai līgavai. Divus gadus vēlāk viņš piedalījās pučā, kas neizdevās, un, draudot arestam, kopā ar savu saderināto aizbēga no valsts, nokļūstot Mehiko. Tur viņi apprecējās un viņiem piedzima divi bērni - dēls un meita. Nākamos četrus gadus Frics bija veiksmīgs ķīmiķis, taču no Ford Motor Company nāca labāks piedāvājums, tāpēc viņš pārcēlās ar ģimeni uz Detroitu un kļuva par naturalizētu pilsoni. 1933. gadā viņš pievienojās *Jauno Vācijas draugu* organizācijai, strauji paaugstinājās līdz Vidējo Rietumu līdera amatam, kad F.O.N.G. direktori vienbalsīgi viņu vienbalsīgi iecēla vājā organizācijas vadībā.

Personīgi Fricam Kūnam bija liels augums, un viņa augums bija līdzīgs lāča augumam, kas iebiedēja viņa ienaidniekus. Taču viņa tuvākie biedri viņu vislabāk pazina pēc viņa maigajiem raksturiem un sentimentālās sirdsdeģmes. Cilvēks, kurš no tribīnes varēja rēkt pret ebrejiem, arī raudāja ik Ziemassvētkus, kad dzirdēja "Klusos nakti", jo tā viņam atgādināja jaunības mājas. Viņam netrūka ironiskas humora izjūtas, un reiz viņš aizsūtīja paranoiskajam konservatīvajam kongresmenim Martinam Dīsam, kurš bija apņēmības pilns antisemitisma izskaušanai, brīvbiļetes uz Bundas mītiņu. Pāri visam Kūnam bija raksturīga sīva lojalitātes, godīguma un pareizas uzvedības izjūta attiecībā uz nacionālsociālismu. Kā viņš reiz paziņoja: "Par kalpošanu neatlīdzina ar labvēlību vai privilēģijām. Mēs uzvarēsim tikai ar priecīgu pašreizējās garu." Vecais karavīrs, tranšeju veterāns, apelēja pie savu klausītāju augstākajiem instinktiem. Kā atzīst pat Diamond: "Kopumā viņa sekotāji augstu vērtēja viņa darbu."

Jaunais Bundas līderis spēja atdzīvināt kustību, amerikanizējot to. Tā vairs nacentās politizēt lielākoties negribīgo vācu kopienu uz plašākas baltās kopienas rēķina. Kūns "žēlojās par Vācu Amerikas likteni; viņš nespēja saprast, kāpēc tā sarauj senču saknes par labu ebreju Amerikai". Tās vietā visu tautību amerikāņi sāka pievērsties svastikai. Tipiskā Bundas mītiņā 1939. gada februārī uzrunu teica

runas teicējs, kurš nebija vācietis, Rasels Dunns. Viņa auditoriju veidoja 30 % anglosakšu, skandināvu un slāvu, 25 % īru un 20 % itāļu; tikai nieka ceturtdaļa klausītāju bija vācieši. Diamond raksta, ka "tās publisko pasākumu apmeklētāji pārsvarā nebija vācieši. Novērotāji arvien biežāk pamanīja, ka sapulces apmeklētāji pret britiem noskaņotie strādnieku šķiras īri, krievu izceļotāji, itāļu bijušie karavīri, kaflinīti (ārķārtīgi populārā "radio priesterā" Frānsisa Kaflina sekotāji) un zemākās vidusšķiras un strādnieku šķiras vietējie amerikāņi".

Kūns arī nodibināja darba attiecības ar gandrīz visām Amerikas Savienoto Valstu labējām un rasistu grupām, īpaši ar *Sudraba krekla leģionu, kas bija pirmā amerikāņu nacionālsociālistu organizācija*: "Bieži vien bundisti gāja plecu pie pleca ar Jozefa Santi *Liktora asociāciju, Džona Fincio Circolo Mario Morgantini* (abas grupas bija *itāļu Melno kreklu* nodaļas), *ukraiņu Brūnajiem krekliem*, kā arī ar Pellija *Sudraba kreklu* un Deatherage's *Amerikas Nacionālistu konfederācijas* atliekām. Amerikāņu nacionālsociālisms sāka veidoties un pat pavēstīja par daudzajām nevācu S.S. vienībām, kas nākamajā desmitgadē cīnīsies pret Padomju Savienību. Literatūras un pat vadītāju apmaiņa bija ikdienišķa parādība: "Nordlendas nometnē (Bundā) Nūdžersijā bieži uzstājās Ku Kluks Klana pārstāvji un Salvatore Karidi, Itālijas bijušo kombatantu Nort Hudzonas nodaļas prezidents." (Bunds). Šāda civilizēta sadarbība krasi kontrastēja ar sīko asprātību, kas pēdējos 50 gados ir raksturīga aizvien impotentākajam labējam spārnam Amerikā.

Nacionālsociālisms ar cilvēka seju

Taču Bunda izaugsmei bija vēl viens iemesls: "Kūna panākumi daļēji bija saistīti ar viņa līderības principa ievērošanu." Viņš iedvesa visus biedrus tajā pašā pamatprincipā, kas bija izveidojis muskuļoto, bet elastīgo N.S.D.A.P. organizāciju: Absolūta vara pār sekotājiem; absolūta paklausība līderiem. Šādu militāra stila darbības veidu bija nepieciešams, jo bundisti saskārās ar vardarbīgu pretestību no kaujinieciski noskaņotu komunistu un histērisku ebreju puses. Taču Bunds bija pievilcīgs ne tikai ar saviem dramatiskajiem gājieniem, mītiņiem un ielu kaujām: "Daudzus 20 gadus vecus jauniešus vilināja Bundas brālīgās aktivitātes, kas ietvēra visaptverošu sporta programmu. Līdz 1936. gada vasarai Bundas divas futbola komandas - Hansa un Hamburg - piedalījās turnīros Ņujorkas štatā. Sacensībās piedalījās arī tenisa, hokeja, peldēšanas un slēpošanas komandas. Tiem, kas nebija iesaistīti sacensībās, Bunds sponsorēja slēpošanas nedēļas nogales Katskiļu kalnos. Katru ceturtdienu deviņos vakarā Bunds rīkoja "Alus vakaru", bet tiem, kam nepatīk alkohols, - "Kafijas stundu". Dzērieni un sviestmaizes bija bez

maksas, tika nodrošināti spēļu kāršu komplekti un demonstrētas bezmaksas filmas." Bija arī ļoti interesantas slaidu prezentācijas par Trešā reihā jauno mākslu, mūziku un arhitektūru.

Iespējams, vispievilcīgākie no visiem bija pusducis plašo kempingu, ko Bunds apsaimniekoja skaistā dabas vidē. To vidū bija Viskonsinas "Hindenburg" netālu no Graftonas, Pensilvānijas "Deutschenhorst", "Nordland" Ņūdžersijā, Long Islandes "Siegfried" Jafankā un Mičiganas "Efdende" Pontiakā. Šie plašie īpašumi bija nacionālsociālistu teritorija, kur vikingu stila arhitektūra, dažādie uniformu tērpi un, galvenais, kopīgais tautas kopienas gars pārstāvēja baltā cilvēka pasauli *par excellence*. Protams, visaizrautīgākie Bundas nometņu apmeklētāji bija 600 bērni, kuri no 1937. gada jūnija līdz septembrim spēlēja un mācījās "Hindenburgā" un "Nordlandē". Kāda "nometne" viņiem bija jāpiedzīvo! Kad rudenī zēni un meitenes atgriezās savās parastajās valsts vai draudzes skolās, viņu pirmie sacerējumi "Kā es pavadīju vasaras brīvlaiku" skolotājiem neapšaubāmi bija acīm redzama lasāmviela! Pat Džoimonds žēlojas, ka bērniem "šķiet, ka viņi ir izbaudījuši vasaru", kas ir maigi izsakoties.

Skaistās un nevainojami tīrās nometnes guva tik lielu popularitāti, ka Bundam, kas izīrēja mājiņas visa gada garumā, tās radīja papildu ienākumus. Pārējos ienākumus veidoja biedru naudas, atbalstītāju iemaksas, žurnālu tirdzniecība un reklāma. Starp prestižākajiem Bund publikāciju reklāmdevējiem bija Schlitz Brewing Company, Telefunken Records, Hapag-Lloyd Lines un Hamburg-America Steamship Company. Dažus mēnešus pēc Kūna ievēlēšanas par vadītāju Bunds bija finansiāli pilnībā pašpietiekams. "Viņš iedvesa jaunu dzīvību apbēdinātajā Bundā, un tas notika bez Vācijas palīdzības."

Nejauša tikšanās ar fīreru

Neskatoties uz brīnišķīgajiem Kūna sasniegumiem, Bole joprojām bija noraižējies, ka Bunds vairumam amerikāņu šķita "pārāk vācisks" un atgādināja, lai arī maldīgi, Trešā reihā apvērsumu Amerikas Savienotajās Valstīs. Kūns apliecināja, ka Bunds, neraugoties uz visu tā paplašināšanos, ir palicis tāds, kāds tas vienmēr ir bijis kopš *Teutonijas apvienības* pirmsākumiem - klubs, daudz vairāk brālīgs nekā politisks. Tomēr Bolei bija šaubas, un viņš atteicās atļaut oficiāli atzīt Bundu, kas saņēma literatūru no A.O., bet neko citu. Bundam visā tā pastāvēšanas laikā attiecības ar Vāciju bija vēsi distancētas. Nacionālsociālisti Vācijā cerēja novērst jebkādu iespaidu, ka viņi iejaucas citu valstu iekšējās lietās.

Boles birojam bija ļoti konkrētas idejas par A.O. un nepieciešamību izvairīties no aizdomām ārzemēs: "Tās mērķis ir mudināt vāciešus ārzemēs saglabāt stingru cieņu pret tās valsts likumiem un paražām, kurā viņi ir viesi, vienlaikus nekad neaizmirstot savu dzimto zemi. *Ārzemju organizācija* (A.O.) palīdz visiem vāciešiem ārzemēs uzturēt saikni ar dzimteni un atbalstīt tās ideālus ikdienas dzīvē". Bēle diezgan asi jūta, ka Bunds, neraugoties uz visu tā amerikanizāciju, kompromitē stingro standartu, ko viņš bija noteicis A.O. Šis ārzemju nosaukums *Amerikadeutscher Volksbund* būtu jāatmet, aizstājot to ar kaut ko, kas izklausītos amerikāniski. Runājot par neamerikānisku skanējumu, nekas nebija sliktāk par Kūna paša biezo bavāru akcentu. Vai viņš nevarēja atrast kādu citu, kas runā amerikāņu angļu valodā?

Taču A.O. vadītājs bija ļoti sarūgtināts, ja ne pat šokēts, kad *laikrakstā New York Times* uz pirmās lappuses ieraudzīja fotogrāfiju, kurā Bunda līderis draudzīgā sarunā bija redzams ne ar ko citu, kā ar pašu Ādolfu Hitleru. Izmantojot tās "piektās kolonnas" propagandas ietekmi, naidīgie (t. i., ebreju) ziņu dienesti izplatīja šo fotogrāfiju visā pasaulē kā pierādījumu starptautiskajai slepenai norunai starp Frici Kūnu un viņa fīreru. Bēle zināja, ka ebreji no šī briesmīgā faux pas gūst milzīgu politisko labumu, un viņi to arī darīja.

Taču šī pretrunīgi vērtētā tikšanās nebūt nebija tik ļaunprātīga, kā pasaule bija iedomājusies. Kūnam gadījās būt Berlīnē uz olimpiskajām spēlēm, kad viņam bija iespēja, kā toreiz daudziem ārzemju viesiem, lielākoties vienkāršiem cilvēkiem, satikt Hitleru, kuram viņš uzdāvināja ilustrētu Bundas vēsturi. Fīrers viņam pateicās, viņi apmainījās ar dažām laipnībām par Minheni (Kūna dzimto pilsētu un Hitlera mīļāko pilsētu), un pēc 15 minūtēm saruna beidzās. Lai cik nevainīga bija šī tikšanās, tā Kūnam piešķīra milzīgu uzticamību ASV, kas ļoti sarūgtināja Bolu. Tā izraisīja arī vairāku valdības izmeklētāju uzmanību, kuri pārmeklēja katru bundistu darbības aspektu, meklējot vismazāko juridisko pārkāpumu, ar kuru palīdzību varētu viņus saukt pie kriminālatbildības. Kā raksta Diamond, "problēma, ar kuru saskārās McCormack-Dickstein zondieri (un) satrauca Valsts departamenta ierēdņus, bija tā, ka bundisti nebija pārkāpuši nevienu no spēkā esošajiem federālajiem likumiem. Apsūdzība par neamerikānismu bija viena lieta, bet pierādīt to - cita. Savienoto Valstu ģenerālprokurors Homērs Kamingss un FIB direktors Dž. Edgars Hūvers bija veikuši Bundas iekšējo lietu izmeklēšanu un 1938. gada 5. janvārī paziņoja, ka šī grupa nav pārkāpusi nekādus federālos likumus." Kūns uzskatīja, ka "viņam ir jāstrādā Amerikas tiesību sistēmas ietvaros, nevis pret to".

Madison Square Garden mītiņš

Galū galā Bunds daudz mazāk cilvēku uzskatīja par tādu diversantu organizāciju, kā Bole baidījās, jo īpaši tāpēc, ka tautas neapmierinātība pārgāja no bundistiem uz prezidenta Franklina Rūzvelta karadarbību. Bunds kļuva par vienu no daudzajām patriotiskajām grupām, kas skaļi iebilda pret viņa centieniem iesaistīt ASV militārajā agresijā pret Eiropas rasistiem. Mūsdienās, pēc 50 gadiem, kad nemitīgā propaganda, kas Hitleru attēloja kā pilnībā atbildīgu par Otro pasaules karu, par to tikpat kā neatceras, Ludlovas rezolūcija bija antiamerikānisks plāns, ko F. D. R. 1937. gada sākumā enerģiski veicināja, lai reorganizētu federālo tiesu sistēmu, kas varētu pieprasīt "nacionālo referendumu par kara pieteikšanu". Tas nozīmēja, ka tiesības uzsākt karu, kas ASV konstitūcijā noteiktas kā Kongresa ekskluzīva prerogatīva, tiktu atstātas avīžu aptaujām. Citiem vārdiem sakot, ja žurnālisti un valdības demagogi izraisītu pietiekamu histēriju sabiedrībā, ietekmīgas īpašo interešu grupas ar slēptiem plāniem varētu ievilkt amerikāņu tautu jebkurā karā, pamatojoties uz vājiem aizbaidinājumiem. Zinādams, ka Kongress stingri iebilst pret viņa vēlmi iesaistīt mūsu valsti ārvalstīs, no kurām brīdināja Džordžs Vašingtons, F.D.R. meklēja "aizmugurējās durvis uz karu", kā to raksturoja viens vēsturnieks. Ludlovas rezolūcija bija caurspīdīgs Rūzvelta mēģinājums īstenot antikonstitucionālu un neprovocētu agresiju pret eiropiešiem, kuri cīnījās, lai atbrīvotu savas tautas no starptautiskās plutokrātijas, kurai viņš piederēja.

Amerikāņi, kas baidījās no Baltajā namā valdošā "vaļširdīgā lielgabala", sāka nopietnāk uztvert Kūna izolacionistiskos uzskatus, sākot ar masu mītiņu Lasingā, Pensilvānijas štatā, kas pulcēja 15 000 cilvēku. Vēl lielāks mītiņš un Bundas lielākais publiskais triumfs notika 1939. gada 20. februārī Ņujorkā. Madison Square Garden, kas bija izrotāts ar milzīgiem svastikas plakātiem un izkarināts ar Bunda lozungiem, bija maksimāli piepildīts ar biļešu maksātājiem no visas valsts. Viņi nikni līksmoja, kad vairāku reģionālo štābu pūtēju orķestri atskaņoja Horsta Vesela dziesmu - nacionālsociālistu himnu. Kamēr mūzika un aplausi piepildīja lielo zāli, ne mazāk kā 3000 uniformētu O.D. vētras kaujinieku perfektā formācijā devās no Madison Square Garden aizmugures uz tribīni, kur Fricis Kūns uzrunāja 22 000 klausītāju. Viņam blakus bija 30 pēdu augsta Džordža Vašingtona, kura dzimšanas dienu viņi svinēja, līdzība. Tā bija ļoti aktuāla tēma, pretstatot mūsu pirmā prezidenta slaveno "nekādu ārējo sakaru" politiku ar F.D.R. starptautiskajām intrigām, kas vērstas uz vēl vienu ārējo karu.

Bundas līderis brīdināja, ka Rūzvelta bandai, ko veidoja ebreju spekulanti, bezrasu plutokrāti un komunistu diversanti, ir jāiznīcina Trešais reihs, jo Hitlers bija izveidojis sistēmu, kas padarīja vācu tautu ekonomiski neatkarīgu no ārvalstu biržas ietekmes. Zaudēt pārtikušo Vāciju starptautiskajiem naudas vīriem bija pietiekami slikti. Taču ārvalstis sāka labvēlīgi raudzīties uz šīm pašām idejām. Ja tās izplatītos arī citās valstīs, tad tiktu zaudēta ebreju finansiālā vara pār pasauli. Un šīs citas pagānu valstis, kuras tāpat skāra marksisma nemieri, papildus piesaistīja nacionālsociālisms un fašisms - vienīgās ideoloģijas, kas bija pietiekami spēcīgas, lai iznīcinātu komunismu. Kūns pravietiski brīdināja, ka, ja amerikāņi iesaistīsies karā pret Osi, viņi to varbūt uzvarēs militāri, bet noteikti zaudēs politiski, jo visi Hitlera tīrīti ļaunumi atdzīvosies un zaudēs, lai mocītu Ameriku. Komunistu iefiltrēšanās ASV valdībā iznīcinātu mūsu brīvības, marksisms iespiestos amerikāņu domāšanā, un uzbudinātu un bruņotu melnādaino mežaku ordas izraisītu neiedomājama mēroga noziedzības viļņus pilsētās. Kā Džordžs Vašingtons bija mūsu konstitucionālās republikas tēvs, teica Kūns, tā Ādolfs Hitlers ir mūsu rasu nacionālisma tēvs. Abi tie viens otru neizslēdz. Gluži otrādi, viņi abi viens otru papildina kā ariju cilvēces politiskās un rasu brīvības pārstāvji.

Lai gan runāja ar biezu vācu akcentu, kas Emstam Bolei lika no apmulsuma raustīties, Bundas līdera vārdi tika uztverti ar sajūsmu. Lielākoties! Reizēm viņa runu pārtrauca komunistu hakeri, kas tika sūtīti, lai izjauktu sanāksmi. Par godu vētrainiešu neapmierinātībai un vilšanās sajūtai, pūļa locekļi, sašutuši par šiem pašsaprotamajiem marksistiskajiem heckleriem, ātri vien sita sarkanos līdz asiņainai miesai, pirms satrauktie O.D. vīri paspēja uz tiem uzlikt roku. Par laimi, viņu iespēja pienāca vēlāk vakarā: "Viens vīrietis, Isadors Grīnbaums, izlauzās cauri Kūna apsardzes vīru rindai un mēģināja uzbrukt bundesleiterim. Apsargs uzbruka Greenbaumam un aizvilka viņu no skatuves." Viņi izdarīja vairāk nekā to. Pēc tam, kad viņi viņu gandrīz bezjūtīgi piekāva, viņi saplēsa viņam bikses, pat apakšbikses, un pēc tam metās ar miesām un kailu dibenu 22 000 skatītāju priekšā, kas izplūda kakofoniskos smieklos par atkailināto kikenu. Grīnbaumam ļāva izskriet no zāles ar savilkto asti starp kājām ārā Ņujorkas ziemas gaisā.

"Miljons biedru 1940. gadā!"

Madison Square Garden bija apmetis pilnu loku pēc ebreju naida prāvas pirms sešiem gadiem. Tās masu mītiņš šajā vietā bija Bundas aktivitātes kulminācija. Starp vairākiem uzrakstiem, kas rotāja milzīgo zāli, uz viena no tiem bija uz-

raksts: "Miljons biedru 1940. gadā!". Iespējams, šis mērķis bija nesasniedzams Fricam Kūnam, bet cik sekotāju Bunds patiesībā piesaistīja? Dīvainā kārtā neviens to precīzi nezina. Pirms ASV oficiālās dalības Otrajā pasaules karā bundisti paši esot iznīcinājuši biedru sarakstus, gaidot pret nacistiem vērstas federālās valdības raganu medības. Diamond raksta, ka O.D. vētras kaujinieki pārstāvēja vienu desmito daļu no kopējā biedru skaita. Ja tas ir pareizi, mēs varam aptuveni lēst, ka bundenieku skaits Madison Square Garden piederēja Jaunanglijas reģionam, bet papildu personas bija no citām mītnēm uz austrumiem no Misisipi upes. Vēl 1500 līdz 3000 bija pārējās vienības. Ņemot vērā zemāko skaitli - 4500 O.D. vīru, mēs iegūstam aptuvenu skaitli - 45 000 Bundas locekļu. Tie bija aktīvistu ar kartēm, kuru minimālie pienākumi bija biedru naudas maksāšana, sapulču apmeklēšana un literatūras izplatīšana.

Bez biedriem bija arī neregistrēti atbalstītāji, simpātiji, kas dažādos neregulāros veidos atbalstīja kustību. Iespējams, ka šādu cilvēku bija aptuveni ceturtdaļmiljons, jo uz katru biedru bija aptuveni pieci atbalstītāji, pat tas ir piesardzīgs aprēķins. Kas attiecas uz tiem Bundam labvēlīgi noskaņotajiem cilvēkiem, kuri, iespējams, vēlēšanās būtu balsojuši par kādu no Bunda kandidātiem, ja viņiem būtu bijusi iespēja to darīt, neviens nevar droši zināt. Taču, pamatojoties uz iepriekš minētajiem skaitļiem, par Bundā būtu nobalsojuši vairāki miljoni amerikāņu, iespējams, pat pieci līdz desmit miljoni, taču nav šaubu, ka tie būtu balsojuši par Bundā. Šāds plašs atbalsts un aktīvisms Amerikā uz visiem laikiem noliedz aprēķinātos melus, ka nacionālsociālismam šeit nekad nav bijis tautas piekritēju. Taču tas, ko ebreji stāsta sabiedrībai, un tas, ko viņi apspriež savā starpā, ir divas pilnīgi atšķirīgas lietas.

Lai gan viņi caur saviem sagūstītajiem ziņu medijiem kļiedza, ka Bunds ir neamerikānisks "Trojas zirgs", ko Hitlers sūtījis pārņemt Amerikas Savienotās Valstis, viņi zināja, ka šī maldināšana strauji noveco, ņemot vērā Bunda milzīgo sekotāju skaitu un daudz lielāku izolacionistu neapmierinātību ar F.D.R. kara kurinātāju. Holivudas un laikrakstu propaganda nespēja apturēt pieaugošo tautas pretestības vilni pret viņu plāniem. Viņu pakalpiņi FIB un Kongresa izmeklēšanas komitejās nespēja likumīgi slēgt Bundas darbību.

Tiesa un ieslodzījums

Jūdi, kurus nekad nav varējuši aizraut tikai ar pagānu likumībām, nemanot pārgāja uz nākamo soli pret Bundā, lai to sagrautu no iekšienes. Rīkojot ļoti

veiksmīgu masu mītiņu pašā ebreju Ņujorkas centrā, Bundas līderis bija parādījis vairāk nekautrības, nekā viņi varēja izturēt. Nepilnus divus mēnešus pēc Madison Square Garden mītiņa pilsētas apgabala prokurors, politiski ambiciozais Tomass Djūijs (Thomas Dewey), apsūdzēja viņu viltošanā un zādzībā. Djūijs cerēja iegūt ebreju atbalstu savai gaidāmajai prezidenta kampaņai, sakropļojot viņu ienaidnieku. Ironiskā kārtā Kūna tiesas prāva sākās 9. novembrī, gadadienā, kad pirms 16 gadiem notika Minhēnes pučs, kurā viņš piedalījās. Tam atkal bija jātop pašai zādzības periodam.

Kūnu pārstāvēja prasmīgs itāļu izcelsmes amerikāņu advokāts: "Sabbatino aizstāvība bija izcila, un kādu brīdi šķita, ka Dīvijs šo lietu neuzvarēs. Sabbatino apsūdzības izšķīra apsūdzības." Galvenās apsūdzības pret Kūnu, tostarp par iespējamo 14 548 ASV dolāru ieņēmumu, kas gūti no februārī notikušā mītiņa, piesavināšanos, tika atceltas. "Galū galā lieta balstījās uz apsūdzību, ka Kūns nav samaksājis 500 dolāru juridisko honorāru advokātam, kurš iepriekšējā gadā bija aizstāvējis sešus bundistus Vācu-amerikāņu izlīguma līgas lietā." Apsūdzība bija niecīga, taču apsūdzība "centās pārliecināt zvērinātos, ka, lai gan Kūns apgalvoja, ka ir samaksājis honorāru, patiesībā viņš naudu nozadzis (niecīgos 500 dolāru?!) un viltojis summu grāmatvedības grāmatā. Līdz pašām beigām Kūns apgalvoja, ka ir nevainīgs."

viņa spartiskais dzīvesveids un ievērojamie uzkrājumi, kas gūti, gadiem ilgi strādājot par vērtīgu ķīmiķi, lika domājamo tik nelielās naudas summas zādzību uzskatīt par smieklīgi neatbilstošu realitātei. Turklāt visa Kūna dzīve bija Bunds. Viņam nebija nekādu interešu ārpus darba un biedriskuma, ko tas viņam nodrošināja, Kā norādīja Sabbatino, nekas visā viņa dzīvē neliecināja par negodīgumu vai nepiedienīgu, vēl jo mazāk - noziedzīgu uzvedību. Gluži pretēji, viņš konsekventi upurēja sevi par savu valsti Pirmajā pasaules karā, riskēja ar dzīvību Minhēnes puča laikā, pēc tam pilnībā nodevās savai ģimenei un ne mazāk neatlaidīgi - Bundam. Ne viņam, ne viņa sievai nepiederēja ne liela māja, ne dārgas automašīnas, ne treknas bankas konts, ne arī jebkāda veida greznas mantas. Bet galū galā tā bija Ņujorka ebreju sen sapņotā kara pret Hitleru priekšvakarā. Tāpēc 5. decembrī Fricis Kūns tika atzīts par vainīgu un notiesāts uz 2,5 līdz 5 gadiem Sing Singā.

Bunda beigas

Kad japāņi uzbruka Pērlhārborai, Bunds brīvprātīgi izstājās. Tas bija Amerikas

nacionālsociālistu tumšākais laikmets. Viņi ne tikai bija spiesti klusēt, kamēr viņu tautiešu masas priecīgi strādāja, cīnījās un dažkārt gāja bojā, lai nogalinātu savus līdzcilvēkus Eiropā un sagrautu viņu Vecās pasaules kultūru. Viņi vēroja, kā viss viņu smagais darbs, sapņi, uzvaras un cerības pēdējos sešos gados iztvaiko kara histērijā. Vissliktākais bija tas, ka bundistiem nācās būt lieciniekiem Trešā reiha sabrukumam un pasaules ebreju pretīgajam triumfam, ko pieredzēja ar savu pagānu piekritēju leģionu starpniecību. Izgaisa vēl nepieredzēta ariju rasu sadraudzības laikmeta gaisma un jaunās baltās civilizācijas apsolījums. Turpmāk Rietumu pagrimums ievilks Amerikas sabiedrību iekšējā iznīcībā, ko izraisīs tieši tie spēki, pret kuriem tik ilgi brīdināja bundisti. Tas bija pasaules gala sākums, un viņi to zināja. Kādu laiku tas bija par daudz, lai to izturētu. Pārņemts izmisuma, Džordžs Froboiss 1942. gada 16. jūnijā atņēma sev dzīvību.

Skumjais Frica Kūna liktenis

Fricis Kūns arī vēlējās nomirt. Viņš noguva federālajā cietumā, aizmirsts ārpa-saulē un nicināts gan apsargu, gan ieslodzīto vidū. Pat viņa sieva Eisa un bērni bi-ja prom, repatriēti uz Vāciju. Neviens cilvēks nebija tik vientuļš. Ieslodzījuma laikā viņam atņēma pilsonību, bet pēc kara deportēja. Sliktas veselības dēļ viņš tika atbrīvots 1946. gada aprīlī. Pēdējo reizi viņš savu dzimteni redzēja Trešā rei-ha slavas laikos; tagad lielākā daļa tās joprojām glabājas drupās no kara, ko viņš centās novērst. Atgriezies dzimtajā pilsētā, viņš atrada darbu nelielā rūpnīcā kā rūpnieciskais ķīmiķis. Taču ebreju atriebības garša joprojām nebija apmierināta, un jau pēc gada brīvībā viņu atkal arestēja tā sauktās "de-nacifikācijas" amatper-sonas Bavārijā ar caurspīdīgi nepatiesu, pilnīgi nepamatotu apsūdzību par tuvām attiecībām ar Ādolfu Hitleru, ko okupācijas varas iestādes uzskatīja par noziedzīgām.

Kūns uz nenoteiktu laiku tika ieslodzīts Dahau koncentrācijas nometnē, kur viņu ieslodzīja amerikāņu kara noziegumu izmeklētāji. Kāda jauna meitene Hedviga Munca, kas tur strādāja ASV Gaisa spēku iekārtā, apžēlojās par slimnieku, kurš aprūpes un sliktas izturēšanās dēļ bija novecojis līdz mūža vecumam, un iznesa viņu aiz rokas caur nometnes ieejas durvīm. Izrādot džentlmenisku pateicību Hedvigai, viņš tomēr šķita vienaldzīgs pret savu negaidīto atbrīvošanu. Pēc seši-em mēnešiem bezkaislīgie ierēdņi, nesniedzot nekādu pretestību viņa atpaka-ļuzņemšanai, sākoties ziemei, atgriezta viņu neapkurinātajā Dachau. Beidzot viņu atbrīvoja 1950. gadā, mudinot doties mājās un nomirt. Desmit ieslodzījumā pavadītie gadi patiešām bija salauzuši viņa agrāk spēcīgo fizisko formu.

Piecdesmit piecu gadu vecumā Fricis Kūns nomira savas un savas Ideāles dzimtajā pilsētā Minhenē 1951. gada 14. decembrī, skatot viņa iecienītajai Ziemassvētku dziesmai "Klusā nakts".

Pasaule, kurai tajā laikā bija citas izklaides, viņa nāvi praktiski nepamanīja. Jaunos amerikāņu karavīrus Korejā nogalināja komunisti, kas nebija baltādainie, un tas bija pirmais no garās karu sērijas.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITSPARTEI AUSLANDS - UND AUFBAUORGANISATION
Heft 1005
26. April 2022 (133)

Der Kampf geht weiter !

Seitdem ich nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 in die nationalsozialistische Bewegung zurück zu mir selbst in der Nachtigall. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Menschen von Moskau, Vorkrieg, Vorkrieg und Vorkrieg haben nicht ausgeht, den Kern der ganzen Idee werden heißt globalen Führer Adolf Hitler zu erheben.
Alle Nationalisten sind weniger erhabene Volk- und Rassenbewegungen, sondern Schüler an Schüler an Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist eine solche geworden, aber die Größe des heutigen Volkstums ist heute auch viel größer als in der Vergangenheit.
Der nationalsozialistische Gegner ist eben dabei, das Volkstum - gegen alle weißen Völker? - zu beseitigen. Seine Mittel sind Erziehung, Überwachung und Kammernutzung.
Oh "legal" oder "illegal", ob in "Walden" oder im "Steinwald", ob im Propagandamaterial bewaffnet oder auf einem Schiffsfeld an der Ost- oder Nationalsozialisten ist seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Ziņu biļetens
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Trešā daļa

NSK: Jūsu pašreizējais projekts acimredzot ir saistīts ar filozofiju un mākslu.
Lūdzu, raksturojiet savu viedokli par šādu tēmu ietekmi politikā.

Mollija: Es joprojām cenšos atjaunināt fotogrāfiju, bet pārvaru esmu koncentrējusies uz Adolfa Hitleru un cilvēces armiju (www.mourningthoscent.com/truth.htm). Šobrīd man ir 21 lappuse, un man vēl ir tik daudz darāmā. Otrā pasaulē kara izpēti ir absolūti informācijas mīnu lauks. Tu meklē informāciju par visu lietu un atrodi vēl divas lietas, kas jāpēta. Tā ir tāda kā arheoloģija sajūta, kas izrakko apkrāto pagātni. Pagātni, kurā visi nevēlētos izeļt gaismā. Mēs varam vēlreiz pārtēties interesam par informāciju un atnāu plūdiem. Oādu gātā ir parādījūšas ārkārtīgi retas lietas no dažādām vietām

the **NEW ORDER**
Number 179 (133) Founded 1975 April 26, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countrymen and social kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. He means not mass-White immigration, culture distortion, and neo-nazism.
Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or court halls, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

**NSDAP/AO ir pasaulē lielākais
Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs!
Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās
Simtiem grāmatu daudzās valodās
Simtiem vietņu daudzās valodās**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

 NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!

